

De weg naar het zwarte meer.

Mannenstem:

Zo is het leven: we leven en vergeten dat om in beweging te kunnen blijven men soms moet stilstaan.

Omslag van het tijdschrift: "De wereld rondom"

Vrouwenstem

Zijn lievelingsvak op het gymnasium was aardrijkskunde. Aardrijkskunde vertelde hem, dat er op aarde ongewone landen zijn. De kennis ervan vervulde de ziel met verrukking en melancholie.

Mannenstem

Over beijsde velden hing een zwakke geur van viooltjes. De dalen beneden waren als kommen gevuld met blauw water.

"Geografisch nieuws"

Men noemt dit water wreed. Maar dat is niet van belang. Men laat in het dorp Polkova een pad zien. Via dit pad kan men in de bossen van Mesjtsjòra komen. Ga diep het bos in dan verschijnt een meer. Het is moeilijk er iets over te vertellen. Men moet het zien. Het meer is geheimzinnig, veenachtig water, er drijven duizenden lelies in alsof ze met lak zijn bespoten.

Vrouwenstem

Verandert de plaats van de handeling, veranderen de helden. Zijn boeken gaan over verschillende onderwerpen. Maar als je luistert naar deze boeken, klinkt dezelfde stem.

Mannenstem

Leef niet gewoon. Reis, heb lief, schrijf verzen. En het belangrijkste: mijd betweters.

Vrouwenstem

Men vraagt hem: "Wat deed hij voor hij schrijver werd?" Hij was trambestuurder, verpleger, werkte in een fabriek, diende in het Rode Leger, visser. Hij herinnert zich niet alles. Men vraagt hem hoe hij kijkt naar zijn jeugdwerken. Hij antwoordt dat hij er geen afstand van neemt. Men vraagt hem: " Welk werk doet u nu? "

Paustovskij

"Ik schrijf, ik heb er inmiddels al 6 geschreven. Heel wat. En nu ben ik begonnen aan het 7^e boek. De naam van het boek is *Handpalmen op de aarde*. Misschien is dat niet de juiste titel voor het boek, maar het geeft wel de inhoud weer.

Alle zes de boeken die vroeger zijn geschreven staan vol gebeurtenissen uit WO I en WO II. Nu is er in Rusland een moment van rust en dat wordt bevestigd door het verschijnen van de poëzie van Jesenin. Ik ben ook rustiger geworden, sinds anderhalf jaar. Ik zal me niet vervelen. Ik schrijf nu over deze tijd. Ik zal niet over Rusland schrijven in een fijnzinnige, lyrische stijl."

Vrouwenstem

Het Zwarte Meer is een van de vele zwarte bosmeren.

Mannenstem

Dorp Solòttsja bij Rjazan. Meer dan dertig jaar geleden zijn enkele schrijvers naar Solòttsja gegaan, daar lang gebleven en bijna ieder jaar teruggekomen. Nu kunnen we aan de bewoners vragen stellen

Vrouwenstem

Wij moeten geen vragen stellen. Zij vertellen zelf over de vrolijke Frajerman, over Andrej Platonov en natuurlijk over Konstantin Georgievitsj. Hij werkte in dit prieeltje. Gajdar schreef in dit badhuis. Alle jongens kwamen naar hem toe. Bijvoorbeeld Zotov Vasja.

Mannenstem

U kent hem: Vanja Maljavin, Ljonka van het kleine meer. Zijn kindertijd leeft in vele verhalen van Paustovskij. Natuurlijk zou het verhaal zonder de fantasie van de schrijver niet interessant zijn. Zo is het steeds in de literatuur.

Vrouwenstem

De generatie van Zotov heeft een grote behoefte om vragen te stellen die moeilijk te beantwoorden zijn. Bijvoorbeeld hoe kan men uitleggen dat er in die tijd geen bussen waren die naar het Zwarte Meer gingen.

Mannenstem

Wij gingen ernaartoe met behulp van een landkaart uit de 70er jaren van de vorige eeuw. De dagen waren kort. De schemering viel, de nacht kwam dichterbij. De nacht van de wolf in de moerassen, het gekraak van droge twijgen en het getik van druppels en een ondraaglijk gevoel van eenzaamheid. Maar vandaag...

Er klinkt boogie-woogie muziek

Vrouwenstem

Niemand gelooft vandaag de dag nog in fabels van zeelieden – over flessen op het strand aangespoeld. De tijden van fregatten en de Vliegende Hollander zijn voorbij.

Mannenstem

Nee, dat is niet voorbij. Er is de Sarank – een hete wind, die eens in de honderd jaar opsteekt. De Sarank komt uit het zuiden, laat in de winter, 's nachts. Hij voert lucht mee uit onbekende landen. Het blauwe ochtendgloren verdwijnt in het zenit. De ogen van kinderen worden donkerder. Schepen geven welkomstsignalen. Vannacht zal de Sarank waaien.

Muziek

Vrouwenstem

De stad aan zee hield van zingen en lachen. Plotseling hield de stad de adem in en begon te fluisteren. Dat gebeurde toen een kleine jongen ziek werd. De doktoren voorspelden dat bij absolute stilte de ziekte over kon gaan.

Muziek

Telefooncel, Apotheek

Dit is het verhaal *Dapperheid*. Herinnert u zich het slot van het verhaal? Het wonder gebeurde. De jongen genas en er werd vuurwerk ontstoken en de stad begon te zingen en te lachen. In de mast van een buitenlands schip begon een signaal te knippen: gefeliciteerd. Wij zijn jaloers op zeelieden die zo'n goed vaderland hebben.

Paustovskij signeert zijn boek: "Zomerdagen"
(Artotheek K. Paustovskij. Jalta)

Vrouwenstem

30 jaar geleden begon de swastika zich heel snel over Europa te verspreiden. Op de radio werden samenvattingen uitgezonden van gevechten in Spanje. Aan de onmetelijke hemel stond het sterrenbeeld *Jachthonden*. Een nieuw verhaal werd geboren.

Mannenstem

In een klein observatorium in de Pyreneeën woonden astronomen. Ze waren gelukkig dat ze niets te maken hadden met alledaagse zaken. Voor hen was het kijken door een telescoop kwajongenswerk.

Vrouwenstem

Op een keer kwam uit de stad een vrouw aangesnel, zij waarschuwde dat er een groep fascistenaan zou komen. “Wat moeten we doen?”, vroeg Bode. “We moeten de sterren tegen hen verdedigen”, zei Dufour lachend. “Ze komen hier niet in”, zei Naroje “anders zullen wij sterven! Zij hebben niet ver van het observatorium op een rots een mitrailleur geplaatst. Tuinman en Njoestek houden de wacht met een geweer.”
Dufour controleerde de weg door de zoeker van een kleine telescoop.

Vrouwenstem

Het was een natte winter in Jalta. Men luisterde in het schrijvershuis naar de radio. De dichter Nikolaj Osejev schreef gedichten over Barcelona. De dichter Vladimir Loegovskoj zong met zijn prachtige basstem:

“Vaarwel aarde
De boot vaart weg
De meeuwen vliegen bij de achtersteven”

Mannenstem

De tuinen bloeien wit en roze
Vogels met zwarte snavels lopen rond
Het stille water ruikt naar kou en zeilen
Overal egaal diffuus licht
De wolken daalden neer en vielen in slaap
En ik droomde dat de dood niet bestaat
Zij is gestorven en ligt in het graf
En op aarde de lente
Omarmt de zeeën en beweegt de bergen
En nu is de hemel vol van moed
Jongens spelen op de berg
Boven hen cirkelt een adelaar – een kameraad van de helden
De jongens spelen in de mist
Honderdduizend jaren
In die tijd vergingen koninkrijken
Maar de kinderjaren nooit

Affiche: Jalta, het grote feest ter gelegenheid van de verjaardag van Paustovskij

Vrouwenstem

Viktor Nekrasov, Venianim Kaverin met zijn vrouw, Margarita Aliger en Sergej Jarnovitskij
Wij zijn met u, lezers.

Paustovskij

Wij krijgen enorm veel hulp en steun van lezers. We merken misschien niet op, dat het zo hoort, maar lezers zijn een grote steun. In de kern van de zaak zijn zij het volk. Als de lezer de schrijver waardeert, steunt hij hem. Dat wil zeggen dat het volk van zijn schrijver houdt. En als het volk zijn schrijver waardeert, kan de schrijver alles aan. Ik voel me schuldig tegenover mijn lezers. Ik krijg allerlei brieven van lezers, heel ontroerend, maar ik kan niet antwoorden. Of ik moet de lezers antwoorden en stoppen met schrijven, of niet antwoorden en mij verontschuldigen tegenover allen. En hen bedanken. Laat ze het mij niet kwalijk nemen.

Specht op een boom

Mannenstem

Het water van de rivier de Pre is geel-rood, de kleur van sterke thee. De wielewalen krijsen als katten. Langs de oevers springen gouden brasems. De das heelt zijn verbrande neus in een vermolmde boomstronk.

Op een bord: Natuurreservaat. Verboden te jagen.

Zingende pioniertjes

Vrouwenstem

Goede dag, vaders. Hier is je brief.

Mannenstem

Herinnert u zich het verhaal *Herdersjongen*?

Vrouwenstem

Een brief van de zoon van Aleksej Koedysjeki.

Ik zou op mijn vlot naar jou, naar het front gevaren zijn, maar mama stond het niet toe.

Men zegt dat je zonder doorgangsbewijs niet naar het front kan. Ik had je graag patronen willen brengen, of je met iets anders willen helpen.

Mannenstem

Toen hij naar de oorlog was, herinnerde hij zich, op de aller-moeilijkste momenten, de weg naar de Zwarte Zee.

Vrouwenstem

Op een keer zaten Paustovskij en Gajdar aan de oever. Ze luisterden naar de elanden, hoe zij brulden, en naar het stromen van het water onder de boomstronk. Gajdar zei: "Ik wil dat dit honderden jaren duurt. Is dat wel voldoende voor jou?" "Nauwelijks."

Vrouwenstem

"De natuur met haar heldere lach begroet in de droom de ochtend van het jaar."

Paustovskij

De poëzie van Poesjkin is tovenarij. Ieder strofe van Poesjkin klinkt betoverend. Jullie begrijpen niet wat er aan de hand is als hij zegt dat de vorst als zilver is. ...Een regel begint dan te zingen. Precies dat is het. En hoe is hij erop gekomen? Erg treffend.

Vrouwenstem

Iedere keer als er een nieuwe schrijver 'geboren' wordt, staan alle culturele tradities van de mensheid en hele wereldliteratuur aan zijn wieg. Hun geschenken zijn gul en magisch. Maar hoe je die giften zal gebruiken hangt van u zelf af.

Paustovskij

Alle grootsheid van de Russische literatuur, begonnen met de klassiekers, eindigt nu.

Maar wij nemen de waarde van de eigentijdse literatuur niet waar. Zoals altijd.

Alle grootheid zit in de Russische taal.

In de schitterende Russische woorden.

Krachtig, zeer sappig....

Daarom moeten wij zorgdragen voor deze taal.

Tot het einde toe, niet toestaan dat ze de taal vernietigen.

Het is mijn scheppingsraad aan auteurs.

K. Paustovskij - "Zo werk ik aan mijn boeken"

Vrouwenstem

Vroeger en vandaag, het gaat altijd over de pijn.

K. Paustovskij – “De gouden roos”

Paustovskij

Er woedt een strijd om onze taal. De strijd moet meedogenloos en hard zijn. Niemand heeft het recht de taal te bederven, wie dan ook.

Vrouwenstem

De taal van een veerman, een imker, een jager, een oude arbeider en andere mensen is als diamant.

Mannenstem

Woorden over bos, lente, bloemen, regen, wolken en rivieren.

Vrouwenstem

Het spreekt vanzelf. De natuur heeft de mensen die woorden gegeven.
Luister naar wat kwartels schreeuwen in het Russische gras.
En weet waarvoor de tedere bloem van de wederik bekend is.
En waarvoor de bloem van het longkruid.
En waar snellen kleine spinnen naar toe in de herfst.
En waarom is het water van het zwarte meer zwart.
En alle exotische rijkdom op de wereld, alle rijkdom van zuidelijke kleuren geef je weg voor de een of ander natte struik aan de oever van de Oka.
En regen? Wat regen? Hij zal over gaan.

Mannenstem

Op een keer ging Paustovskij mee met een houtvester.

Vrouwenstem

Misschien met Aleksej Dmitrijevtsj Zjeltov. Herinnert u zich het verhaal “Kordon 275?”

Mannenstem

Ja. Zij begonnen te praten over het woord *bron*. Wat betekent dat woord? De houtvester heeft het zo uitgelegd: “De bron baart een rivier. De rivier stroomt door het hele vaderland en geeft voedsel aan het volk. Moet je kijken wat dat oplevert: rodnik – rodina – narod.

Het boek van Paustovskij Kara – “Boegaz”

Vrouwenstem

Toen hij pas begonnen was met het schrijven van Kara Boegaz vertelde men hem:

Mannenstem

“Laat maar Paustovskij. In de baai bij jullie zit glauberzout. Je wilt serieus over dat zout schrijven?”

Vrouwenstem

We beginnen een wedstrijd in het zand.

Mannenstem

Men moet twee tot drie tunnels graven aan de voet van de berg.

Vrouwenstem

Jullie zijn aanwezig geweest bij de laatste overstroming. Dat moeten jullie onthouden!

Mannenstem

Moskou bezaaid met eucalyptusbomen, dat zou leuk zijn!

Vrouwenstem

In Leningrad het warme klimaat van de Mioceen laten herleven.

Boek van Paustovskij – “Kolchis”

Mannenstem

De stoomschepen zullen in onze haven komen op het licht van de vuurtoren en op de geur van citroenen.

Vrouwenstem

De gitaar is gestemd: “Oh mijn vriend, ter ere van jou zal ik liederen uit de hele wereld zingen.”

Mannenstem

Ik ben kapitein van de grote vaart. Leven zonder creativiteit, zonder goede ideeën, zonder liefde, dat is als zeewater zonder zout. Heeft u dat begrepen? Ik verlang dat u zo kunt leven alsof op aarde de bloeitijd is aangebroken!

Muziek Rock en Roll

Paustovskij

Ik kan zeggen dat ik altijd in de huid van mijn helden ben gekropen. Ik wilde altijd hun goede eigenschappen laten zien, hun kern, hun soms onopvallende originaliteit. Ik weet niet of me dat gelukt is. Ik deelde altijd met hen het geluk, verdriet, tegenslag. Met dezelfde kracht als ik heel de mensheid liefhad, haatte ik gluiperds.

Mannenstem

Onwetendheid maakt de mens onverschillig voor de wereld. De mens moet altijd verrast kunnen worden, als hij een echte mens is en geen aktetas met bureaucratische berichten.

Het ware geluk is het lot van mensen die veel weten.

Een stil, eenvoudig gebied onder een donkere hemel. Maar hoe meer men het kent, hoe meer men ervan gaat houden, bijna met pijn in het hart, dit gewone stukje grond. Je vergeet nooit deze liefde, zoals je nooit je eerste liefde vergeet.

Het Zwarte Meer, het beschermde meer, het betoverde meer. Een van de vele meren. Iedereen heeft zo zijn eigen meer. En jij? Heb je je eigen meer gevonden? Heb je de weg naar dat meer gevonden?

Vrouwenstem

Dat is niet zo eenvoudig, maar je moet het vinden!

Muziek

Mannenstem

Alles wat de mens onderdrukt of triest maakt, alles wat slechts een traan veroorzaakt, moet met wortel en tak worden uitgeroeid. Woestijnen, oorlogen, ongerechtigheid en vernederingen moeten verdwijnen.

Muziek

Paustovskij

Boeken schrijven is geen ambacht, geen bezigheid. Schrijven is een drang tot schrijven. Mensen moeten plichtsbesef hebben, bereid zijn moeilijke opdrachten uit te voeren. Wat dwingt een schrijver om zo lang bezig te zijn met zijn werk? Het is een roep uit zijn hart, de stem van zijn geweten en geloof in de toekomst. Een echte schrijver kan niet op aarde leven als een nietsnut. Hij moet mensen geven: een verscheidenheid aan gedachten, gevoelens. Hij mag niet zwichten voor tegenspoed en hindernissen. Hij moet zonder pauze zijn taak

afmaken. Saltykov-Sjtsjedrin zegt dat als de literatuur een minuut zwijgt, het de dood is van het volk. Een goede schrijver moet scherp kunnen zien.

Muziek: Roman Kotljarevskij, Semjon Tombak 1966

Film gereconstrueerd in 1996-1997

Voor de vertaling van het gesproken woord in de film is dank verschuldigd aan Jana Ter-Ovanessova, Gerda De Becker, Hein Leffring, Ivan Aguzzoli en Netty van Rotterdam

De film werd vertoond tijdens de ledenbijeenkomst op 14 december 2015 in de Machinist in Rotterdam.